

TÁNC, VELED...

Álmomban táncoltunk. Ahogy olyan sokszor. Együtt és magunkban.
Veled csak így lehetett. Fogtál és elengedtél... Simultál és elmentél...

◆ Az első igazi találkozásunk is tánc volt. Emlékszel? Az üres tornateremben valami szalontánc tanfolyam kezdődött. A fontoskodó tánctanár föltett egy zenét. Tangót. Sohasem tangóztam. Te sem. Egy pillanat volt, egymásra néztünk. És akkor átfogtad a derekamat, összekulcsolódtak a kezek, és lépdelni kezdtünk a zene ütemére. Először csak bohóckodva. Aztán történt valami... Megéreztem a testedet, pedig csak finom érintéssel értél hozzám. A zene lassult, majd újra feszes, sürgető ritmusra váltott. Kipördítettél, visszaforgattál. Így maradtunk szoros ölelésben. Néhány pillanat, és máris vitt a lábunk, hajlott a derekam, fogtál, engedté, megálltunk zihálva. Sokáig, sokáig tartott ez a játék. Akkor már nemcsak a testedet éreztem, a lelkedet is.

Istenem... Azóta tudom, a tánc varázs. Ima. Könyörgés. Vágy. Odaadás. Játék. Elengedés. Kérés. Öröm. Tobzódás. Szeretet. Szerelem...

Add meg azt az első táncot még egyszer, Istenem!

Emlékszem arra a régi lányra, talán én voltam, talán nem... ha zenét hallott, megpördült a tengelye körül. Remegett a vágytól, hogy táncolhasson.

Ha megpendült egy gitár, lerúgta a saruját, dereka mögé tette a kezét, kihúzta magát, és oldalt lépett. Hirtelen mélyen előrehajolt, aztán fölemelkedett, ringatta a felső testét, így váltogatta a lépéseket. Monoton, férfias tánc volt ilyenkor a tánca, kihívó, büszke.

Aztán váltott a zene, lágyan elomlókk lettek a mozdulatai. Összefogott haját kibontotta, hajladozott,

ölelt, keresett minden mozdulata. Odaadó volt, asszonyi. Aki látta, táncolni kezdett maga is.

Szilaj ritmusba kezdtek akkor a zenészek, nem pihent, ugrott, majd megállt a lány. Lassan megmozdult a csípője. Apró, észrevétlen, öntudatlan lépések mozgatták a testét, külön mozdult, mégis harmóniában minden porcikája. Rezzgett a kicsi melle, rázkódtak a vállai, dereka kígyózva tekergett. Férfiak, nők nézték vágyakozva. A lány észrevette, mosolygott.

Egyszer csak a körből kivált egy férfi. Hosszú, jelentéktelen külsejű ember, amíg el nem kezdett táncolni. Feszes, néma mozdulatokkal járta körül a lányt. Sokáig tartott ez a hangtalan udvarlás. Aztán bólintott, és felvágta a fejét. Kitárta a karját, és elkapta a feléje pörgő testet. Összekapaszkodtak. És onnantól, mint akik száz éve együtt táncolnak, minden mozdulatuk egymásnak szólt. Sokáig csak a kezük ért egymáshoz. Aztán fordultában a vállával megérintette egyik a másikat. A lány megtorpant, a férfi magához ölelte, kipördítette és visszavonta. A lány kérte magát, a férfi engedett, pár lépésnyire távolodott. De csak hogy visszajöhessen. Dobbantottak, meghajoltak, a lány fölcapta a szoknyáját, a férfi derékban elkapta, magasra emelte. És akkor hirtelen abbamaradt a zene.

De a varázs még tartott... A férfi lassan lefejtette kezét a lány derekáról. Két lépést hátrált, és mélyen meghajolt. És eltűnt, mintha soha ott sem lett volna...

Te voltál...? ◆